

„Kilijan Varušnik, po domače Igljučar“, je pritrdil sodnik in listal po listinah. „Ali imate poverilo od sodnije pri sebi?“

„Da, gospod sodnik“, in izročil je sodniku polo z velikim pečatom.

* * *

V sobi so bili samo še štirje: sodnik, Igljučar, Tine in Kovaček. Sodnik jim je odšteval vsakemu tretjino od polovice kupnine za odškodovanje prestanega trpljenja.

„Vidiš, Tine, koliko premore ljubezen?“ je šepetal Igljučar s solzami v očeh Tinetu, ki ni vedel, kako bi se zahvalil svojemu dobrotniku.

„Ljubezen do matere in do bližnjika“, je ponavljal Tine in stiskal Igljučarju roko.

„In Brtoncelj — ta je uvidel, kaj zmore sovraštvo“, je pridejal Kovaček, ki je bil do solz ginjen.

Spomladi je izbruhnila v Bosni vojska. Načeloval je ustašem, ki so morili, plenili in požigali — Gjuro, ki je bil ustreljen na istem mestu, kjer je umoril Brtonclja.

In če pogledamo zdaj na Gričevje?

Stari Igljučar je že davno umrl.

Na nekdanjem Brtoncljevem posestvu gospodari Tine v krogu žene in pridnih otrok, ki kaj radi poslušajo iz ust očetovih povest o ljubezni in sovraštvu.

Na pokopališču pri cerkvi pa brlé vsako leto o Vseh svetih sveče na dveh najlepših grobeh, kjer počivata dobri Igljučar in Tinetova mati.

Smrečica...

Rasti, rasti smrečica,
Smrečica zelena,
Kmalu bodeš stala mi
V sobi razsvetljena.

Cvetke je zamoril mraz,
Ptičice pregnal je,
Samo tebi v tožnih dneh
Zeleneti dal je.

Nate zdaj te mračne dni
Belo ivje pada,
Pa na glavo bisere
Žarne ti poklada.

Zvezde zrejo te z neba,
Solnčece ti seva, —
In srebrnat venec ti
Na temence deva ...

Toda kmalu, smrečica,
V sobi boš mi stala,
V zlatih prámenih mi boš
Bajno blesketala ...

Svetla kakor zvezdica
V luči boš žarela,
Ljubo kakor rožica
V sôbi boš dehtela.

Rasti, rasti smrečica,
Smrečica zelena,
Skoro pride sveta noč
Srčno zaželena ...

Milka Posavska.

